

Duše šampionů

Josef Káninský

Josef Káninský

Duše šampionů

Nakladatelství ČAS

Josef Káninský

Duše šampionů

Copyright © Josef Káninský, 2021

Photographs © Pavel Nesvadba, 2021

Editor © Václav Peřina, 2021

Cover & Layout © Mgr. A. Radka Folprechtová, Emma Folprechtová, 2021

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2021

ISBN 978-80-7475-377-0 (ePub)

ISBN 978-80-7475-378-7 (Mobi)

ISBN 978-80-7475-379-4 (pdf)

Mé první čtenáře

Ke startu připravit

Novinařina je zrádná v mnoha ohledech. Nekonečně mnoho pastí kladou mezi řádky každého psavce takzvané floskule, fráze, ustálené výrazy. Je lepší se jich vyvarovat. Pochybuji, že jsem kdy ve své více než třicetileté kariéře (převážně) sportovního novináře použil sousloví, že někdo na hřišti vypustil duši. Je to idiom poměrně zastaralý a žádný text do novin nebo časopisu, ba ani na web jím moc neozdobíte. V literatuře je to jinak, není tak svázaná pravidly a zvyklostmi. Aspoň si to myslím. I když jsem se tímto souborem povídek na pole literatury nepustil poprvé, teprve teď se odvažuji k tak fantastickému kroku (ano, opravdu mi fantastický připadá) a nechávám svůj literární opus vydat. Text následujících deseti příběhů a dvou – jak tomu říkám – appendixů nese znatelné stopy publicistického stylu, jsem si toho vědom. Ale snad se mi podařilo vždycky včas uhnout a převést svoje psaní na pole literární. První povídka, a schválně neprozradím která, vznikla ostatně jako výsledek mé účasti v dílně tvůrčího psaní na pomezí publicistiky a literatury na Šrámkově Sobotce. Mimochodem, z hloubi duše ten festival miluji.

Duše... Slovo, které v češtině slaví díky probouzející se společenské spiritualitě triumfální návrat do běžného jazyka, se vkradlo do mnoha frazeologických obrátů. A když jde o sport, je možné si s ním hrát, nebo... padat do pastí. Sportovec tělem i duší, trenér mu promluvil do duše, po porážce v ní byla malá dušička, je duší týmu, pro kariéru by upsal duši čertu, a tak dále. Já doufám, že se mi v tomto povídkovém cyklu povedlo něco, co bych si z duše přál. Ukázat, že cesta do hlubin sportovcovy duše může přinést překvapivá zjištění. Protože profesionální sportovec není v první řadě sportovcem. Vždycky, když jsem o nějakém psal, bral jsem ho především jako člověka. Nelze totiž jinak, než aby se jeho individuální lidství promítlo do jeho výkonu, který má publikum sklon vnímat jen jako výsledek specializovaného tréninku. Ať šampioni nebo poražení, stejně jako lidé kolem nich, zažívají a prožívají možná výlučné situace a extrémně silné emoce, ale vlastně se od nás, kdož nejsme schopni tak špičkových výkonů, nijak neliší. Na mou duši.

10

Grand départ

Její drahé sluneční brýle se zaklínily mezi hladké kameny vybělené sluncem. Vypadalo to, jako by kamením někoho zaživa zasypali a nechali ho, úplně nepohyblivého, dívat se do slunce. Paprsky dnes znovu silně vypalovaly kůži, už více než týden bylo nebe vymetené jako posvátný chrám nějakého solárního boha. Milovala červencová vedra – když je mohla trávit u moře. Snadno se opálila a vystavovala se slunci, jak jen mohla. Ale oči si chránila. Oči chladné modři, pro někoho šedé, pro někoho průsvitné, pro tátu oči myšky. Bude si muset koupit nové brýle. Ty, které jí daroval P., teď ležely dobrých pět metrů pod ní na kamenech u přístavního mola, a až se zvedne hladina, zmizí v oceánu. Jindy by jí z duše mrzelo, že přišla vlastní vinou o drahý dárek, asi by se do večera užírala výčítkami. Vždyť P. na ni byl tak hodný a ona se mu takhle odvděčí! Brýle spadly znenadání, sklouzly po zpoceném nosu, když se podívala z mola dolů. Chtěla je zachytit, ale zarazila bezděčný pohyb ruky, protože jí blesko hlavou, že by mohla přepadnout. Zídka byla široká, ale nevysoká. Náhlý pocit strachu v ní zarezonoval překvapivě silně. Snad kvůli tomu, jak pomalu dozníval, nedostavily se obvyklé výčítky po ztrátě cenné věci. Věděla, že P. nad takovou maličkostí mávne rukou. Určitě by se hnál koupit jiné, stejně drahé brýle. Líbilo se jí dostávat od něj luxusní dárky, i když by jí stačilo obdarovávání samo. Občas si připadala jako vydržovaná panička – nebo spíš panenka, ano, tak o sobě přemýšlela, jako o panence. Její klasická krása byla jako stvořená pro módní časopisy, ale fotit se aspoň trochu na úrovni jí zatím nabídli jen jednou, ještě na střední škole, a nedopadlo to zrovna nejlépe. Měla představovat Daenerys Targaryen ze Hry o trůny, jenže kostým půjčený od amatérských divadelníků byl sepraný a pozašíváný, prostě malé město, jaké štěstí, že odtamtud vypadla. Teď jí bylo devate-

náct let, studium měla za sebou, skoro by řekla „dávno za sebou“, podle toho, kolik se toho od maturity už stalo a kam se dostala. Nastavovala pleť slunci na francouzské Riviéře. Čekal ji život s P. Co je ztráta slunečních brýlí proti tomu, že ho našla a získala? Na druhé straně mola zrovna kotvila malá jachta a V. pokračovala v procházce. Vystoupala klikatými uličkami, kde, jak ji P. poučil, se točily scény do bondovky Nikdy neříkej nikdy, obešla místní fotbalové hřiště a zamířila oklikou k Ville Bayview, alespoň trochu chráněná před sluncem budovami a stromy na kraji cesty. Oběd bude až za hodinu, v luxusním domě ještě asi nikdo nebude a ona si před jídlem zaplave v bazénu.

Brýle jí klouzaly po zpocené kůži, neustále si je posouvala ke kořeni nosu. Seděla už hodinu v křesílku na kraji terasy, zátylek si před žářem chránila kloboukem se širokou krepkou. Slunce se odráželo od prosklených dveří a velkých oken vily, vlnění bazénu vrhalo na vyhrátou stěnu blyštivá prasátka. Bylo jí nepříjemné čelit všemu tomu světlu a neustále sledovat schůdky od hlavního vchodu nahoře na ulici. Setkání musí být náhodné, seznámení nenucené, proto si I. připravila tři varianty, jak by k němu mohlo dojít, aniž by to vypadalo, že se vnucuje. Podívala se na své bílé nártky vykukující zpod volných bílých kalhot sahajících po kotníky. Dovolila si obout jednoduché, ručně šité sandálky, ale v žádném případě nedovolí slunci, aby jí opálilo byť jen malou část kůže. Nepoužívala krémy s ochranou proti ultrafialovému záření, považovala je za chemikálie škodlivé zdraví. Přitom milovala teplo, milovala jízdu jachtou, milovala jízdu v kabrioletu, milovala moře. Osvojila si umění obléknout se lehce, vzdušně, sexy a zároveň se zahalit tak, aby oblečení maximálně chránilo. Jako malá byla stydlivá, zavírala se

doma a se skrytou závistí se vysmívala P. kvůli jeho nohám oholeným do hladka a opáleným od kotníků do půli stehén, i rukám, které na tom byly podobně, a nejvíce krku. Zátylek mu v letní sezoně úplně zhnědl, ani přilba tomu nezabránila. Když se svlékl, jako by měl dres stále na sobě. Zavrtěla se při představě dřiny nohou otáčejících pedály stále dokola. Hodiny v kuse, stomilionkrát za sebou, vysokým tempem. A do toho vedro k nesnesení. Jindy vítr, déšť i mráz, pak zase prach nebo bláto, drncavý povrch žulových kostek pod galuskami a potom zase rozteklý asfalt, prudká zatáčka, nekořečná rovina, stoupání jako na vrchol posvátné hory nějakého zpupného boha, následně sešup vražedný jako pomsta téhož boha vykonaná lusknutím prstu. Nenáviděla jízdu na kole. I pro tu dřinu, jejíž ranou formu poznala na vlastním těle. A pak viděla její vysoká stadia zblízka, tak zblízka, jak si jen lze představit. Nenáviděla kolo i pro tu potupu, jakou jí přinášelo ve škole. Posměch spolužaček a spolužáků, protože si vybrala tak pitomý sport jako krasojízdu, přece není ani na olympiádě, nikoho nezajímá, na její závody nechodí žádní diváci ani se tam neseznámí s žádným klukem, krasojízdu dělají jenom teplouši. Vybrala... To všechno otec, plašan z malé opravy kol na malém městě. Plašan z Tělovýchovné jednoty Lokomotiva, majitel patnácti podomácku sestavených cyklistických speciálů. Tati, já přece nemůžu závodit za oddíl s tak blbým názvem, jako je Lokomotiva! Ale závodila. Zatímco P. měl od táty za úkol prosadit se v silniční cyklistice, ona ne, silnice ani cyklokros se pro holky nehodí, dráha je odtud sto kilometrů, tak daleko ji na tréninky vozit nebude, nějaké BMX, nebo jak ta zkratka je, tomu on nehoví, ale sálová cyklistika má přece v Česku ohromnou tradici, každý ví, kdo byli bratři Pospíšilové. Ne, tati, dneska už nikdo neví, co to bylo za maníky, krom toho hráli kolovou

a já mám dělat krasojízdu? Ale dělala ji, celých osm let, než zdrhla z domova, ještě nebyla ani plnoletá. Udělala dobře. Teď jí bylo osmadvacet, má školy, má praxi, má konexe, má peníze. Jsem lvice, říká si před každou důležitou akcí, před každým významným krokem vpřed. A výš. Na společenském žebříčku, ve světě celebrit a decision makerů. Bez cizí pomoci, jen vlastní pílí se vypracovala až sem. Pohybem ženy, jež si úzkostlivě zakládá na eleganci, ohnula ruku v lokti a podívala se na pozlacené hodinky z limitované marvelovské edice. Je krátce po jedenácté a I. musí v nepříjemném mihotavém světle napínat oči, aby nepropásla příchodí. Ustrkla zbytek ledové kávy a ještě jednou si zopakovala, jak nastrojí seznámení.

Prohlížela si její bílou pleť. Fascinovala ji. Já že jsem panenka? Podle tmavého tónu kůže spíš divoška z buše. Takhle vypadají panenky, jsou alabastrové. Jen její chování nebylo panenkovské. Kdyby se nepotkaly na sluncem prozářené terase u bazénu, myslela by si, že I. strávila několik let v temné jeskyni. Když dorazila do vily, obešla ji po horním ochozu a šla se převléknout. Skokem do bazénu ji asi vylekala, i pod vodou uslyšela sklenici se zasychající ledovou kávou tříštit se o zem. V. přeplavala bazén, vytáhla se na břeh a šla se omluvit. Náhlým nápadem, zda jí bude dělat společnost u oběda, letmo zachytila záblesk ohromení v očích I., v očích téhle bílé paní, jak si ji pro sebe s vnitřním smíchem přejmenovala. Sekt jí teď rychle stoupal do hlavy. Slunce za to nemohlo, i když vysílalo na Zemi největší odpolední sílu, jaké bylo schopno. Chránily se před ním pod velkým stínítkem na horní terase, spočívaly nedbale přikryté na polohovacích lehátkách a teď už sotva promluvíly. Druhá lahev se rosila v kyblíku plném rychle tajícího ledu, z té první vypila

I. jistě dvě třetiny, ale byla to V., komu se zdálo, že je opilá. Na okamžik ji napadlo, že závrať nebude z opilosti, že ještě neodezněl intenzivní tělesný zážitek, i když už to byla možná hodina, co se přemístily z pokoje sem a byly od sebe vzdálené tak, aby každá dosáhla na kyblík s lahví sektu, a přece tak daleko, že se nemohly pevně chytit za ruce. Držet se za ruce tady venku, co je to za nápad, pokárala se V. Za celou dobu se neodvážila zeptat na její bílou pleť. U oběda si všimla obličeje a ramen spíš než rukou, ty ostatně měla I. zahalené až po zápěstí. Pak ale nahoře najednou uviděla holá záda, stejně bílá jako obličej, a zarazila se. Uvědomila si kontrast se svou vlastní opálenou pletí i tím, jak ji bezstarostně ukazovala v malém topu a značkových kraťasech. Nemoc, napadlo ji při pohledu na bílou kůži na vystouplých lopatkách a na okamžik chtěla I. politovat, jenže ona se chovala tak sebejistě a rázně, takhle se nechová žena ztrápená špatným zdravím nebo tělesným nedostatkem. Další mohutný lok z vysoké sklenice. Pije snad, aby zahнала myšlenky na to, co se stalo? Protože stát se to nemělo. A nemyslet na to se nedalo. Byla sama ze sebe překvapená, že ji nedohánějí žádné výčitky, vůbec necítí stud nebo obavy, co dál. Obavy, jestli se dokáže podívat do tváře P., aby nic nepoznal, aby ani maličko neznejistěl. Jestli se neprozradí při sexu. Jenže kdo ví, kdy budou mít zase sex, on bude tři neděle zavodit a před startem to nikdy nedělají, P. nechce zbytečnou námahou přijít o energii. Ať už to znamená cokoli, nikdy ji nenapadlo se na něj zlobit, všechno chápala, nastrádanou touhu uměla uspokojit o samotě, jiný muž u ní neměl žádnou šanci, byť se s nimi nenaučila hovořit odmítavě, snad měla v hlase něco flirtovního, kdo ví. K tělu si žádného nepustila a oni se na ni zlobili. Tohle bylo něco jiného. Přišlo to náhle, aniž by předem pomyslela na rozkoš. A najednou ji měla. Cítila, že

I., žena s bílou pleť, se na ni dívá. Neurčitě se usmála a ani nepoznala, že usíná.

Tiše se posadila na lehátku a obrátila do sebe polovinu sklenice. Už dost. Vydrží hodně, ve škole dokázala přepít i tlusté anglické pivaře uvyklé vylít do sebe Guinness bez polykání, ale tenkrát pila jako v extázi, soustředěná na to, aby je zahanbila, a přece stačila hlídat, aby ji nikdo v hospodách nejhorší kategorie, kam jejich parta chodila, nebral o peníze nebo o cennosti. Teď se musí zkoncentrovat na cíl a rozšířit pozornost na celý prostor apartmá za nimi. Zakašlala, aby zjistila, jestli V. opravdu spí, a najednou dostala chuť ji ještě jednou pohladit, aspoň po ruce, tak dětsky jemně, pleť v tmavém odstínu srsti plnokrevníka, které chovali na farmě v jejich městečku. Co bys ji zase hladila, pokárala se, užila sis dost, vždy ta naivka sama vběhla do pasti, a že skončily v posteli, to už byla pro I. rutina. Nikdy nemyslela na to, že balí heteračku, protože žádná z nás není čistá heteračka, jenom se to některým musí správným způsobem připomenout. A tohle bylo celkem snadné – a docela ji to i bavilo, tentokrát nebalila pro chtíč nebo vedena vášní, ale z kalkulace. No, ale proč si to neužít, když se z té pin-up girl z reklamy na zájezdy do tropů, jakmile se svlékly, stala stejná lvice, za jakou se považovala ona sama. V jednu chvíli ji musela dokonce krotit, aby nebyla příliš hlasitá, nemůže si dovolit, aby měl personál nějaké řeči, až zítra přijede celý tým. V duchu pochválila pořadatele Tour de France, že pro Grand Départ vybrali zrovna Nice, a ne nějaké nemožné místo jako loni Brusel. Musela tam jako reprezentantka velkého sponzora, přitom I. nesnáší Brusel plný těch dutohlavů z Evropské unie. Teď se musí rychle zvednout z lehátka a provést to, než se V. probudí. Bude postupovat systematicky, když se

před hodinou a půl nechala orálně uspokojovat, měla čas si apartmá prohlédnout, prokoukla systém, jakým si V. rozložila věci, a vytipovala tři až pět míst, kde by mohla uspět. Nemohla vědět, jestli je V. schopná později prozradit P., k čemu došlo, když zrovna její miláček absolvoval závěrečné testy ve finální fázi přípravy na největší závod roku. Až zjistí, o co přišel, bude se přece ptát. Ale co, neměl s takovou ceností zacházet jako s nějakým šuntem z Causeway Bay. Já jsem se, bráško, nikdy nenechávala obdarovávat, ani chlapama, ani ženskýma, a ty jsi nikdy nepochopil pravou cenu věcí. Platí ti královsky za tak dementní činnost, jako je šlapání do pedálů, a netušíš, jak těžce se v dnešním světě prachy vydělávají. Jó, dřeš, to jo, ale to ti přece nikdy nevadilo, táta tě posadil na kolo a jel jsi jako stroj, i na tom domácím rotopedu jsi kmital jak motorová myš, zíral při tom do zdi a nesesedl bys snad do půlnoci, kdyby ti na madle nezazvonil alarm značící konec tréninku. Panebože, P., nesnášela jsem, když mi táta postavil druhé mučidlo vedle toho tvého a nutil mě vyjezdit se po silovém tréninku stehem. Nikdy jsem nepochopila ten váš vztah à la kámoši, vztah přes sport. Vždyť jste se o ničem jiném nebavili, a když jsem chtěla něco říct já, nepustili jste mě ke slovu, protože vy přece děláte královskou disciplínu cyklistiky, kdežto já jsem jenom nějaká krasojedkyně. A pak, když jsi začal vyhrávat, brašule, já se musela protloukat v cizině, protože naši mě po odchodu z domova úplně odřízli. A když se kolem tebe začaly rojit ty krásný holčičky, páčila jsem časáky, kde jsi s nima byl vyfocenej, a pak sis narazil tuhle opálenou naivku, co od tebe jenom bere a bere, tak máš, co jsi chtěl. Tohle jí nenechám – a ani tobě. Konečně se zvedla a s několika nádechy našla vnitřní rovnováhu. Přece jen má ten sekt nějaké účinky, zašklebila se, ale lvy a lvíce povzbuzuje, kdežto panenky us-

pává. Hodila po V. okem, vešla do apartmá a krátce se rozhlédla. Věděla přesně, kde začne hledat.

Byl rád, že má let za sebou. Jak se letadlo před přistáním přiblížilo mořské hladině, odvrátil zrak od okénka a stiskl čelisti k sobě. Povolil až ve chvíli, kdy si z jezdicího pásu vyzvedl starou sportovní tašku s olympijským emblémem, dar od P. Nebylo pohodlné ji nosit, ale odmítl manželčin návrh zabalit si věci do kufru na kolečkách. Ať všichni vidí, že tady cestuje sportovec, bylo mu jedno, že nikdy nebyl akreditovaným členem olympijské výpravy, tašku nosil pyšně a představoval si, že kolemjdoucí si ho podle ní náležitě zařadí. Opravdu docela malé letiště, rozhlížel se při chůzi a očima hledal ceduli, aby ho nasměrovala ke stanovišti městských autobusů. Na chvíli se zastavil a položil tašku před sebe na lavičku jako vzácnou relikvii, aby ji měl na očích, a rychle si svlékl svetr. V hale bylo mnohem tepleji než v klimatizovaném letounu, navíc podle předpovědi počasí věděl, co ho čeká venku. Ani v příštích dnech se nic nezmění a L. se zasmál, jaká výhoda to pro syna může v nadcházejícím závodu být. Ne nadarmo, už když byl P. malý, vyjížděli o prázdninách k tréninku v největších vedrech, aby se hoch zocelil, stejně jako v březnových větrech a listopadových lijácích. Úhledně svetr složil a přidal ho k ostatním věcem, neměl jich mnoho, taška byla navíc prostorná, kdepak kufr, zálibně se na ni podíval a pak si ji opět přehodil přes rameno. Pohyb jej lehce stočil stranou a on koutkem oka zahlédl vysokou ženskou postavu v dlouhých, světle fialových vzdušných šatech s květinovým vzorem. Na hlavě měla módní sluneční čepici s širokým kšiltlem, nad ním uvázaný šátek, který jí padal na

ramena, a cípy byly stažené až pod bradu. Když při nedávné padesátce bilancoval, uvědomil si L., že už se na ženy dívá jinak než dříve, kdy v něm převládaly vilné myšlenky a lomcovala jím pudová touha. To ale neznamenalo, že ho přestaly přitahovat. V hale bylo hodně lidí, a tak nevydržel ohlížet se za květovanými šaty dlouho v obavě, aby do někoho nenarazil, a přece jej cosi přinutilo ohlédnout se znovu, aspoň jednou a naposledy, jenže za ženou se zavřel dav lidí čekajících na pasažéry dalších spojů. Ve městě bude mumraj, už ji tady asi nepotkám, blesklo mu hlavou. Ale co, jsi na Azurovém pobřeží, tady bude krásných žen spousta. A navíc mu bude několik dní dělat společnost V., vedle synovy přítelkyně člověk přece taky pookřeje, ne že by si k ní něco dovolil, ale prohlížel si ji rád a v létě si toho neobléká zrovna moc, zatelel se v duchu. To tahle nádhera byla od hlavy k patě zahalená, a přece na té květinové chůzi bylo něco sexy. A jak držela ramena, aby jí otvírala hrudník, co mi jen to držení těla připomíná, zakroutil hlavou. Zrovna ale vyšel před budovu letiště a musel se prodrat davem lidí k autobusu a zaměstnal se zjišťováním, jak se platí lístek, kolik stojí, a zároveň vytahoval ze zadní kapsy plátěných kalhot lístek s poznámkou Massenet, názvem zastávky, kde má vystoupit. Byl hrdý na to, že si dokáže všechno zařídit sám, nepotřebuje rady ani návody, jak se pohybovat v neznámém místě. Nervózní byl jen z letadla, ale jakmile měl pevnou půdu pod nohama, jednal rázně a bez obav, takže se zanedlouho ocitl v přeplněném autobusu a musel se potočit, aby z malého pouzdra na opasku mohl vyjmout mobilní telefon, jehož zvonění, melodie Bicycle Race od oblíbených Queen, jak si všiml, vyvolala u několika spolucestujících úsměv. Také jeho obličej se nejprve roztáhl do širokého úsměvu, když zjistil, že volá P., avšak po rychlém pozdravení a ujištění, že všechno je v po-

řádku, si vyposlechl, co syn říká, a posmutněl. Dotázal se ho, jestli si je opravdu jistý, jestli všechno prohledal. Také zda je možné, že by snad zapomněl při balení. Ale to ne, samozřejmě, takovou drahocennost by nenechal doma. Kde ale může být? Přece je blbost, aby ji někdo kradl, ztráta cestou taky nepřípadala v úvahu, P. o tom tátou ujistil.

P. mu ovšem neprozradil, že ještě doma, v návalu citů, svěřil drahocennost V. Slůvkem se do telefonu nezmínil ani o hodinové hádce při zoufalém hledání, ani o útěku uplakané V. z vily, kam se dosud nevrátila. A on ji dost dobře nemůže jít hledat, všichni členové stále mají jasně stanovený program. I když jim vedení dovolilo strávit den s partnerkami, než se přestěhují do oficiálního hotelu, ve městě se ukázat nesmí. A konečně tátovi zatajil, že ze ztráty není sám tak zdrcený, jak teď vypráví, jenomže před tátou musí zdrceného hrát, taková ztráta! Jakmile měl hovor za sebou, P. se kousl do rtu. Vlastně kašle na ztracenou drahocennost, vždyť co, pořád na ni dávat pozor a nechat kluky z týmu, aby se mu kvůli ní pošklebovali, to taky unavuje a ruší v koncentraci na výkon. Nepřítomnost V. ho páčila desetkrát víc než odřenininy na stehnech, ztrátu nějaké věci přece přežije, ale ztratit takovou holku, to si nedovedl představit.

T. a W., otec a syn, prošli letištní VIP zónou, na jejímž konci je I. čekala, starší jí nonšalantně políbil ruku a mladší jí třikrát poceloval tváře. Oba spokojení a nadšení, jak hladce se dostali z letadla až sem, i když T. cestou z Rennes rozdal několik desítek autogramů. Jinak je ale lidé příliš neobtěžovali a oba už se těší na sprchu. Kdo všechno bude dnes u večere a budou mít také čas na ni, aby jim popovídala, co se stalo od její minulé návštěvy u nich? Zatímco odpovídala, vstou-

pila mezi ně, každého z jedné strany chytila pod paží a vedla je k připravenému taxi, už klidná, ač před chvílí nebyla, ale stejně se do svých milých Frantíků zavěsila ráda, cítila se s nimi jako obvykle v bezpečí a tátův přízrak z letištní haly se od ní vzdaloval. To by tak bylo, aby ji uviděl teď, kdepak, k setkání po tolika letech musí dojít, jak si to naplánovala, vlastně se o setkání v pravém slova smyslu nedá hovořit, má v úmyslu se tátovi ukázat. V plné parádě, zasmála se, když plán vymýšlela. A smála se i teď, už ve svém živlu, v roli manažerky oficiálního sponzora závodu a zároveň osobní přítelkyně opěvovaného vítěze Tour de France i jeho syna, jenž se vcelku obdivuhodně vypořádal s životem ve stínu tatínkovy slávy. Dokonce ji šikovně využil, protože si v cyklistice také našel byznys, ačkoli jen lokální. Když se W. před časem na jakési recepci potkal s I. a myslel si, že je to náhoda, ani nepoznal, jak jej vmanipulovala k pozvání na velkou garden party pořádanou k otcovu jubileu. Dostat se blíž k takové legendě přes oficiální akce bylo nesnadné. Tohle byla skvělá zkratka, na oslavě byla ve svém živlu, jen musela přežít spoustu jalových hovorů o kolech a cyklistice s hosty, kteří se jí snažili nadbíhat. Zakázala si dívat se po ženách, soustředila se na svůj cíl a nakonec udělala na T. stejně ohromující dojem jako na W. Ihned se stala rodinnou přítelkyní. T. ani nevěděl jak, ale nemohl tak okouzující bytosti odmítnout, když mu nabídla roli ambasadora značky, kterou zastupovala. Ve firmě si tím nesmírně posílila pozici a teď mohla sama oběma mužům v taxíku předat písemný časový plán jejich programu v Nice od teď až do začátku závodu. Nabítý, se spoustou bodů včetně malé předstartovní zdravotice. Ano, přímo v místě startu před televizními kamerami a před zraky diváků. Hlavně tedy jednoho konkrétního diváka, jejího táty, ale o tom už nikomu, obzvlášť těmhle dvěma, ne-